

навсѣкждѣ, кждѣто ги теглеше тѣхната прищѣвка, безѣ да се безпокои за пжтя, изѣ който тѣ я водѣха; тя не се страхуваше ни отѣ студа, ни отѣ слѣнцето и, понеже нищо я не плашеше, тя прѣкарваше безгрижно така по цѣли дни всрѣдѣ обрасналото съ сочна трѣва поле безѣ никаква работа. Майка ѣ често се опитваше да я научи да преде: „защото най-послѣ, казваше тя, невѣзможно е да нѣма толкова умѣ, за да преде. Но Гертруда връщаше всѣки пжтѣ каделята такава, каквато я бѣше получила, ако не я забравяше само въ полето. Тѣй щото не ѣ даваха вече никаква работа.

87 Но какво правѣше тя, когато пасѣха козитѣ ѣ? Тя ги гледаше какѣ пасатѣ, слѣдвайки съ очи всѣка трѣвица, която тѣ откъсваха съ едно хрусване; и често, между тѣзи растения, нѣкои цвѣтенца ѣ се показваха толкова красиви, че тя се нажаляваше и се навеждаше да ги спаси отѣ лакомитѣ уста на козата. И послѣ, когато държеше цвѣтето, тя се взираше въ него замислено, безѣ да се пази повече отѣ козата, която я гледаше очудено, сѣкашѣ не ѣ се искаше да ѣ отнематѣ цвѣтенцето.

Отѣ много разглеждане така ту едно, ту друго отѣ безбройнитѣ красиви цвѣтенца, които добриятѣ Богѣ сѣе по земята, тя най-послѣ се научи да ги различава, да ги разпознава по свой особенѣ начинѣ, който не притежаваше ни ботаниста, ни градинаря, ни събирача на растения; тя не знаеше тѣхнитѣ имена и никога не се бѣше запитвала, да ли тѣ си приличатѣ по нѣщо; тя ги обичаше, бѣше ѣ драго, когато ги гледаше. Тя знаеше, че едно цвѣте расте подѣ сѣнката на дърветата, друго между скалитѣ, напечени отѣ слѣнцето, трето при брѣга на